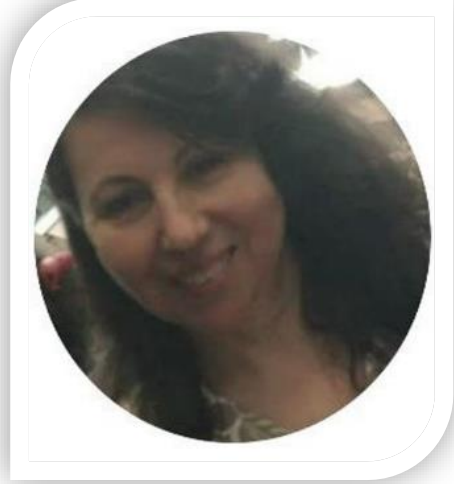

UZAK ZAMANLAR

AYTEN ÇELEBİ

İçimizde ötelerden bir sayfa açılır
bizimdir
ya seyrettikçe gülümseyen yüzümüz yahut
daldıkça nemlenen gözlerimizdir
bugünü gündemimizden düşürerek
ufukta kaybolan gemiye bakar gibi
daralan genişleyen gözlerimiz
gençlik çocukluk rüzgarıyla savrulup
buğulanırken gönlümüz
akşamın efkâr saatlerinde düşünüp yüzleştiklerimizdir
hüzünlerimizdir

seneler yüzünü toprağa çevirirken
bir daha hiç dönmeyeceklerle anmak anılmak
üzre and içip
sözleştiklerimizdir
özlediklerimizdir

eski bir ezgiyle çağrışıp karanlığa
yayılan bir şimşek gibi zihnimize çakılan
bugünden taze kalan yaşanmış
günlerimizdir

kendi nefesimi bile duymak istemediğimi
hatırlıyorum evet kendi soluk sesimi
bir anlamda hiç havalanmamayı istemek
ölümü yani diğer taraftan, hep
toplumumdan uzak tutmak için uğraştığım ölümü

o gün işte
sonbaharın inişe geçtiği
güneşin yakmadan düştüğü dağların arkalarına

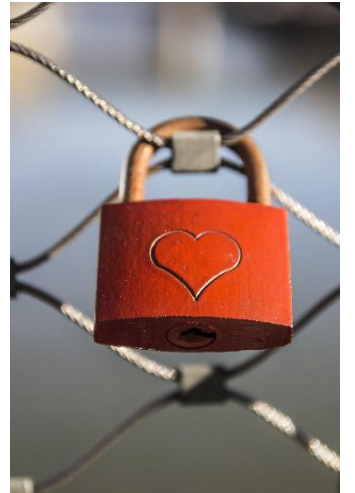
yeşilin sararıp
sararıp koptuğu sokaklarına o şehrin
en sünepe saatleriydi aldığım da haberi
ne cehennem sığacağı bu kadar yakabilir
ne Düden'in Şelalesi bu kadar akabilirdi gözlerden
Dilizar gitmeye kara vermişti
bana söylemeden
ayrılık mı desem ya da ikisini birden mi dinletsem size

bilmem
öldüremediğim ayrılık
ayrılmadığım ölüm
bana daha bir tanıdık geliyor
siyam ikizi bunlar birbirini taşıyan
yalnız benim kara parçamda dolaşan bu gün
yalnız benim coğrafyamda bu kadar haşin

kabul edin
bunu bilin
ömrüme
bakışlarım
gülüşüme
taze mürekkepli ıstampa gibi damgasını vuran
bu ölümlü ayrılık
pek de olağan bir şey değil
herkeste olan
herkeste bu dozda algılanmayan

bu yönüyle bakacak olursanız öyküye,
çekip gidende mi farklılık vardı
bırakılan mı başkaydı, bunu hep soracaksınız kendinize,
bir de yaşayıp yaşamadıklarınızı,
içinizde sakladıklarınızı koyacaksınız benimkilerin yanına
siz de anlayacaksınız, doluya koysan almaz, boşa koysan dolmaz
denklemindeki aczin ne kadar benzeştiğini,
saçmaladığımı düşünmezseniz,
ayrılığın güzel olduğunu bile söyleyebilirim
yaşarken fark etmediğim fark ettiklerimin

acısını saymazsam
yok olanı
uzaklarda kalanı
düşünmenin verdiği hazzı da aldığımı bilirim
o haz ki
acılarla çekilmiş bir kaş
hüzünlerle yoğrulmuş bir bakışın
en taze

en çarpan görüntüsünü getirir sürekli merceklerinize
kalın duvarlar arkasından
toprağın altından
kilometrelerce uzaklardan ses verir
kulaklarımızın en derin hücrelerine
gönlünüzdeki bam tellerine
ama ben
Dilizar'ın gittiği güne tekrar dönersem
kafir bir acının

fıskıran dehlizinde kalbimin
paramparça olurum
her parçamda benliğimi yeniden bulur
yeniden benler oluştururum

tespih tanesi gibi tek tek
dizerek
benden ona kadar gidecek benler

ayrılığın ilk akşamı kıyametin diğer adydı,
en zorlu, en deli anlardı
karasabandı, unutulmayacak olanlardı.

Uzakta tekneler alabora oluyor
Okyanuslara uçaklar düşüyor
Yeryüzü tutunulmayacak kadar sallanıyor
Dağlar birbirine çarpıyor
Karanlık hayallere
Hayaletlere yol vermeyecek kadar yoğunlaşıyor

Nefes kesen bir uğultuyla,
insan seli arasına karışmış parçalarım birbirine tutunuyor,
bir benim öbür bene sığınarak mutlak çıkış noktasının
İçlerinden birinde olduğunu fısıldıyor,
parola benlerimin imamesine taşınyordu
oda ne, Dilizar bir alev topu ile coşkun bir su dalgasının
birbirine karıştığı ekranda bir görünüp bir kayboluyor
hasretten görünmezlikten, mesafeden,
sevgiden örülü tahtında, herkesin gideninin,
sevileninin simgesi olduğunun bilinci...
kutsal duruşuyla benliğimi dolduruyor
ilk mukaddes seslenişi
tepemden tırnaklarıma kadar yayılıyordu

her gün her saat her dakika
hem bitiş hem başlangıçtır
acıların neşeden

mutluluğun kederden geçen yanı
mutlaka vardır
bebeğim
bu bahar senin ilk gördüğün sonbahardır
kim bilir bu bahar kaç kişinin sonbaharındır
yaşamak ;
ucu sonu belirsiz bir Heraklitos ırmağıdır
her ırmak
başka insanı başkalaştıran
başka ırmaktır

inanılmazdı, bu yanılsama olamazdı,
değilse neydi..?
bu ses Dilizar'ın mıydı..? Yoksa benim mi..?
O ben miyim yoksa..?

o imame ben ki

soluksuzluğun hançeresinde açtığı derin yaraları o gün
kendisinden başka evrende hiçbir gücün öremeyeceğini,
Dilizar'a duyduğu sevginin
yaradanın ona verdiği en büyük armağan olduğunu
kuvvetli bir sezgiyle anladı, umutla doğruldu sabaha

uzaklara severek yaklaşmanın kolaylığına
yine severek yaratmaya
sözcükler o sabah ipten sallanan ölü gibiydiler
anlamsız
çaresiz
habersiz
kimsesizdiler

önce Dilizar'a çok boyutlu aynalardan bakmayı öğrendiler
ateşi sudan geçirerek
dirilip uzak zamanlardan
cevap verdiler
iç seslerimin bir kısmı
bedenimden geçerek
sularla
gittiler
acı süzen mazgallardan
kireç tutmuş
uzun büklümlü borulardan
her büklümde
yüklerini bırakarak
indiler bodrum derinliklerine
ulaştıkları toprakların en yumuşak yerlerinden

kurtlara
böceklere
köklere vererekten
bedenlerini azar azar
baharı yaza yazı kışa kataraktan
tomurcuk tomurcuk çıktılar topraktan
dürtüyle
güneşe doğru dal dal
yaprak yaprak
çiçek çiçek
kimi sultan bahçelerinde orkide gül

kimi kıraç topraklarda menekşe sümbül
kavak ve diken
ben de çiçekçiydim zaten
dikenli güllerin çiçekçisi
tozlaşma zamanlarının usta ebesi

solmamış çiçekler sunmak,
insanlara sıyrıksız dallar uzatmak
her baharda yeni baharlar, yeni arayışlar,
umutlar, umutsuzluklar
bin bir çileden sonra alınan tatlar,
adını kendine verdiği çocuklar,
bir ömre sığmayan sevdalar, kavşağında
sıkıştığım nice dikenli yollar,

çivisine kalkan, akarına kan olduğum ameliyatlar,
dolaştığım köyler, şehirler
dinlediğim sözler sazlar, kırılıp gücendiğim insanlar

yollar sular kadar hızlıydılar
hiç geçmeyecek, bitmeyecek
değişmeyecek sandığım her şey
bir başka şey olup çıktılar
döküp de tüm eski defterleri kaygan bir kaleme
dönüşüp tenime yeniden
onu çizmeye başladılar

işte uzak zamanlar sezdiklerimizdir
ölümlerimiz, gizlerimiz
severek geri döndürdüklerimizdir
sıradan geçişler içinden seçilip
adressiz yerlere gönderilen

buram buram hasret kokan sesimizin
sızılı türküsüdür

*kuş uçmaz kervan geçmez yerlerimizde saklanan
aralayınca kapısını bir kez
yığınla tepemize yağan resimlerimizin öyküsüdür*

*her sayfada belirip şekillenen
her yerden görülebilen
onun resminin*

